

questrari res debeat, quae in omni voluntaria sequestratione requiritur, sed de ea potius conuentione, qua ipsa sequestratio, de qua conuenit inter partes, perficitur. Illa conuentio est ipsorum contendentium inter se, haec vtriusque litigantis cum tertio quodam, qui sequestrationem suscipere debet. Quum vero supra obseruaerim, non in omni sequestratione opus esse, vt tertius interueniat, sed posse quoque sequestrationem sine sequestre perfici (§. VII.), intelligitur sane, nec omnem quidem sequestrationem voluntariam posse ad genus contractuum referri. Quid enim, vt hoc vtar, si conuenerit inter partes, vt ad aedem rem sequestrandam deponant? Quod cum verum sit in sequestratione voluntaria, multo minus negari id poterit in sequestratione necessaria. Quamuis enim haec quoque possit contractu iniri, siue necessariam iuris naturalis intelligas, siue iuris ciuilibus sequestrationem, vt docui, tamen hoc ipsum vt fiat necesse non est, sed potest etiam sine contractu perfici. Quem enim, quaeso, contractum vis interuenire, dum quis rem vi propria occupat, vt ipse eam sequestret? Aut quis est contractus, dum iudex iubet, rem apud officium, aut ad aedem deponi? Vidit aliquid huius rei, qui saepius in iure nostro feliciter est philosophatus, IOANNES GOTTLIEB HEINECCIUS ^{a)}, et, quem is videtur esse sequutus, praestantissimus quondam Belgii Iureconsultus, VLRICVS HVBERVS ^{b)}, qui vterque, quod generaliter dicunt de sequestratione doctores, id restringit ad sequestrationem voluntariam, necessariam vero contractum esse, plane negat. Parum quo-

a) in *Elementis iur. ciu. secund. ord.* b) in *Praelect. ad Digest. Tit. cod. §. 4. Pandect. Tit. depositi §. 227.*